

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξαίτην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΘΡΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑξαετηρικοῦ δραχ. 7.—Ἑξαετηρικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀριθμοῦ ἀρχοῦται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωστέα δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδίου, 117, ἔναντι Χρυσοστομίουκτιστοῦ

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Μαρτίου 1900

Ἔτος 22^{ος}.—Ἀριθ. 11

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελίδα 84.)

« Πρέπει νά τὴν βάλω νύ κοιμηθῆ, ἐσκέφθη. Ἀλλὰ πῶς; ἔτσι κοιμοῦνται, μὲ τὸ τούλινο φόρεμα καὶ μὲ τὰ μεταξωτὰ φιογκάκια, καὶ μὲ τὸ κόκκινο καπελάκι καὶ μὲ τὴ χρυσῆ καρφίτσα; »

Ἐφαξε μὲ τὰς τρεμουσὰς τῆς χειρὰς καὶ ἀνεκάλυψε κάτω ἀπὸ τὰς κτυχὰς— ὦ, τί χαρὰ!—τὰς μικροσκοπικὰς πόρπας, αἱ ὁποῖαι συνεκράτουν τὸ φόρεμα. Τῆς το ἔβγαλεν ἔπειτα τῆς ἐξεκάρφωσε

τὸ καπελάκι καὶ τῆς ἔβγαλε τὰ ὠραῖα ἀσπρόρρουχα, τὰ ραμμένα μὲ τόσο λεπτὰς βελονιές... Καὶ ὅταν τὴν εἶδε πλέον χωρὶς στολισματὰ, μόνον μὲ τὸ ὑποκαμισάκι, τῆς ἐφάνη ὀλιγώτερον σεβαστῆ, ἀλλὰ καὶ περισσότερον ἀγαπητῆ. Τὴν ἐπῆρε κοντὰ τῆς, εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ ἐτόλμησε νά τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νά τὴν φιλήσῃ. Ἀργυρᾶ ἄκτις τῆς σελήνης, εἰςδύουσα ἀπὸ τὸ μικρὸν παράθυρον, ἐφώτιζε τὸ ὠραῖον προσωπάκι, τὸ ἡμιάνοικτον στόμα, τὰ λευκὰ δοντάκια, τὰ ὠραῖα γαλανὰ ματάκια καὶ μιὰ λεπτὴ, χαίδευτικὴ φωνίτσα, — τί γλυκεῖα ἀπάτη, — ἔλεγε «Μαμμά!... Μαμμάκι!...»

Τότε ὁ πάγος τῆς μικρᾶς καρδίας διελύθη, ἡ Ἀγγελικὴ ὠμίλησεν, ἡ μητερούλα διεγύθη εἰς τὴν κόρην τῆς, καὶ τῆς διηγήθη διὰ μακρῶν τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν, τὴν ἐγκατέλειψιν τῆς, τὴν δυστυχίαν τῆς, τὰς παρελθούσας τῆς θλίψεις...

— Τώρα ὁμῶς εἶμαι εὐτυχὴς... τώρα ἔχω ἐσένα, καὶ εἰς ἐσένα θά λέγω ὅτι ἔχω μέσα ζτὴν καρδιά... Τὴ μητέρα μου τὴν ἔλεγον Κατίνα θέλεις νά σε λέγω Κατινούλα; Ἐἶνε εὐμορφὸ ὄνομα Ἐ, πουλάκι μου; σ' ἀρέσει;

« ὦ, τί ὠραῖα νυκτιὰ, τί εὐτυχισμένη!... Ἦτο ἡ μόνη φορά, ποῦ ἡ ἀγρυπνία δὲν ἐκούρασε τὴν Ἀγγελικὴν.

— Νά, ἔφεξε, ὦ εἶνε ἔξη ἡ ὠρα... Ἄκου, ἡ Κυρία ἐξύπνησε... τώρα σὲ λίγο θά μας κτυπήσῃ... νά!... »

— Ἀγγελικὴ, σῆκω!... σῆκω γρήγορα!

— Ἀμέσως, Κυρία! — ὦ, τίποτα δὲν με πειράζει, τώρα ποῦ ἔχω σένα... Θάνοιξω τὸ παράθυρο, ἀλλὰ μὴ φοβάσαι! ἐστὸ κρεβάτι δὲν κρυώνει... Ἐγὼ τώρα θά φύγω... θά πάγω ἐστὸ σχολεῖο...

συντροφίαν τῆς κοῦκλας, ἐγένετο δλονὲν τρυφερωτέρα, γλυκύτερα, ὅσον παρηγοροῦντο αἱ ἡμέραι. Ἡ Ἀγγελικὴ δὲν τὰς ἐμετροῦσε πλέον τῇ ἔφεργν κάθε πρωτὸς τοὺς ἰδίους κόπους, τὰς ἰδίας στενοχωρίας, τὰς ἰδίας θλίψεις, — ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίας χαρὰς, τὴν ἰδίαν κρυφὴν εὐτυχίαν.

Ἡ καλὴ ἐκείνη σύντροφος, ἡ πιστὴ φίλη, ἡ μονάκριβη καὶ ἀγαπημένη κόρη, — διότι ὅλα αὐτὰ ἦτο ἡ Κατινούλα διὰ τὴν Ἀγγελικὴν, — ἱκανοποιεῖ ὄλους τοὺς πόθους, ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς μικρᾶς ὀρφανῆς.

« Συχώρησέ με, Ἀγγελικὴ, γιὰ τὸ κακὸ ποῦ σου ἔκαμα! » (Σελ. 90, στῆλ. γ.)

καὶ ὅσπερα ποῦ θά γυρίσω, θά σου φέρσω τὰ ρούχά σου. Νά καθήσης φρόνιμα καὶ νά με θυμᾶσαι. Ἄχ, ἐκεῖνα τὰ προβλήματα!... νά ἤξευρες, Κατινούλα μου, τί δύσκολα ποῦ εἶνε!...

... Ἡ ὠραῖα αὐτὴ ζωὴ μὲ τὴν

τὴν εὐτυχίαν τῆς τὴν ἐδείχεν ὀλίγον, χωρὶς νά θελῃ, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον, διότι ἦτο ἀνεκάθεν συνειθισμένη νά κρύπτῃ μέσα τῆς ὅσα ἠσθάνετο ἄλλως τε δὲ καὶ κανεὶς δὲν εἶχε ποτὲ τὴν περιέργειαν νά τὴν ἀνακρίνῃ.

Εν τούτοις κάποτε ή Ελένη της ε-
λεγει :

— Άλλαξες εσύ τώρα ύστερα. Τι ε-
παθες ; τί σου συνέβη ;

Και ή Άγγελική έκοκκίνιζεν, ώς
νά την συνελάμβανον επ' αυτοφώρω πρά-
τουσαν κάτι καλόν, και άπεφάσιζε να
κρύπτη άκόμη καλλίτερα τó προσφιλές
μουσικόν της.

Ένα βράδυ, καθώς εισήρχετο εις τó
δωμάτιόν της, ή Άγγελική εσταμάτησε,
κατάκληκτη, εις τó κατώφλιον. Έκει,
πλησίον εις τó παράθυρον, επάνω εις μίαν
καρέκλαν χαμηλήν, είχαν άφίση την Κα-
τινούλαν, ένδεδυμένην τά ώραία της φο-
ρέματα... Άλλά ή καρέκλα ήτο κενή...
τίποτε ! κανείς !

— Κατινούλα !... Κατινούλα ! πού
είσαι ;...

Έτρεξεν εις τó κρεβάτι, εσήκωσε
τά σκεπάσματα, έπεσεν εις τó πάτωμα,
έψαξε κάτω από τά έπιπλα, εις τó έρ-
μάρι, παντού...

— Κατινούλα !... Κατινούλα !...

Άλλοίμονο ! δέν ήτο πουθενά !... Τó
παράθυρον είχε μείνη άνοιχτόν, άέρας
πολύ δυνατός έφυσούσε, και ποίος ξεύρει
ίσως καμία πνοή συνεπήρε την μικράν,
την έλαφράν κούκλαν, με τó τουλίον
φορεμάτικι, και την επέταξεν έξω, μα-
κρύν, πολύ μακρύν, επάνω εις τέποτε
κεραμύδια, ή εις καμιάν ταρατσάν, ή
εις τó βάθος καμιιάς αύλής, και τώρα
θά ήτο εκεί χάρω, ήμικνήξ από τόν
φόβον της, παγωμένη από τó ψύχος, με
τά ώραία της φορεμάτιακια βρεγμένα από
τόχιονόνερον, κολλημένα εις τó σωμα-
τάκι της... ποίος ξεύρει !

Η φοβέρá αυτή όπτασία έκαρφώθη
εις τó πνεύμα τού δυστυχούς κορασίου.
Βωθή, συντετριμμένη, άκίνητος, έκάθη-
σεν εις την χαμηλήν καρέκλαν και έσυλ-
λογίζετο την συμφοράν, την όποιαν έ-
προξένισεν ή άμέλειά της.

— Έγώ πταίω... έγώ πταίω... Μή
μητέρα πρέπει να τα προνοή όλα... Κα-
τινούλα, Κατινούλα μου ! συχώρεσέ με !
Ο ιδρώς έβρεχε τούς κροτάφους της,
ή καρδιά της έκτυπούσε να σπάση.

Τó πρωί, κατά τó σύνθησε, ή κυρά -
Μαριγώ έκτύπησε τόν ξυλότοιχον... Μετά
μισήν ώραν, ήναγκάσθη να ζανακτυπή-
ση... Μετά μίαν ώραν, εισώρμησεν εις
τó μικρόν δωμάτιον ώς θύελλα :

— Τί έπαθες ;... δέν άκούς πού σου
κτυπά τóσην ώρα ;... πώς δέν σηλόνε-
σαι ;

Δύο μάτια την έκύτταζαν, φλογερά
και γουρλωμένα από τόν κρυετόν. Άλλά
τό στόμα δέν έπρόφερε λέξιν.

— Τι ;... άρρωστη ;... Νάτα μας !
Αυτό μάς έλειπε τώρα... Έλα, δέν εινε
τίποτε... Κάθησε 'στό κρεβάτι.

Της επρόσθεσαν άκόμη ένα σκέπασμα
και της έβαλαν κοντά της ένα τραπέζακι.

Επάνω εις τó τραπέζακι, έτοποθέτησαν
ένα ποτήρι, ένα φλυζάνι και μίαν φιά-
λην.

— Έλα, πίνε... είσαι κρυολογημέ-
νη...

Η είδησις της άσθενείας δέν ήκού-
σθη με συμπάθειαν εις τó έργαστήριον.
— Και αύτή ή Άγγελική ! Έλεγαν αι
έργατίδες. Μόλις βήξη λιγάκι, άμέσως
πέφτει 'στό κρεβάτι. Άλλά φταίει ή
κυρία, πού είνε καλή και της κάμνει τά
κέρια της.

Τήν άλλην ήμέραν, ό βήχας ήτο ξη-
ρότερος, τά μαγουλα φλογερότερα, τά
βλέφαρα βαρύτερα... Μία από τās μι-
κράς ραπτίριάς εστάλη να φωνάξη τόν ια-
τρόν

— Ηλθε βιαστικός, σοβαρός, και με φω-
νήν σχεδόν άγρίαν, ήρώτησε :

— Πού πονάς, παιδί μου ;
— Η Άγγελική ήνοιξε με κόπον τούς
όφθαλμούς, είδεν εμπρός της ένα κύριον
με γενειάδα και με χρυσά γυαλιά, και
έτρόμαξε.

— Μήν τη ρωτάτε, γιατρέ μου, γιατί
χάνετε τά λόγια σας. Δέν θά σας μιλή-
ση... αύτή δέν μιλάει σε κανένα, είνε πο-
λύ παράξενο κορίτσι.

Ο ιατρός την εστηθοσκοπήσε, κ' ε-
καμην ένα μορφασμόν πολύ δυσσίωρον.
— Δαιμόν, γιατρέ ;
— Είνε αδύνατη... πολύ αδύνατη...

Νά ιδούμε τώρα... Άς πάρη αύτό τó
γιατρικό πού γράφω εδώ... θά ξαναλάθω
ή Άγγελική δέν παρεπονείτο, άλλ'
έπέφερε πολύ. Ησθάνετο ένα μεγάλο
βάρος εις τó στήθος, πού δέν την άφινε
νά αναπνεύση. Και έκαίεν... ώ, πώς έ-
καίει !... πώς έκαίει !... Φωτιά αναμμένη !

Και έσυλλογίζετο : «Νά είχα τώρα
κοντά μου την Κατινούλα, τί καλά πού
θά την εξέστανα !... » Και ή λύπη τής
αιμάτονε, τής έσχίζε την καρδίαν...

Τó βάρος εις τó στήθος εξακολουθού-
σεν, έμεγάλωνεν. Είχε και ένα πόνον εις
τó πλευρόν, πού δέν την άφινε οσίγημή.
Και προσήχητο :

— Θεέ μου... πάρε με 'στόν παρά-
δεισο... να ιδώ τή μανούλα μου και τούς
γγέλους... Άχ, να εθρισκα εκεί-επάνω
και την Κατινούλα, τή χρυσή μου Κα-
τινούλα !...

Ανέπνεε με κόπον, ήσθμαινε... Τρι-
γύρφ της άντήχουσαν ψίθυροι, λυγμοί.
Έξαφνα, ήκουσεν ένα θρούν, έλαφρόν,
γλυκύτατον... και ό ήχος αύτός τής έ-
προξένισε μίαν συγκίνησιν, ένα παλ-
μόν... Τά βαρέα της' βλέφαρα ήνοιχθη-
σαν μετά βίας, και από τά φλέγοντα χεί-
λη της εξέφυγε μία κραυγή :

— Η Κατινούλα !... Κατινούλα μου !...
ά, είμαι 'στόν ουρανό !... 'στόν παράδει-
σο !...

Και όμως ήτο άκόμη εις την γήν.
Η Έλένη, γονατισμένη πλησίον εις τó

κρεβάτι, με δακρυσμένα μάτια, μ' ένω-
μένα χέρια, την έκύτταζε, τής έλεγε,
την επαρακαλούσε :

— Ω, Άγγελική !... τί κακή πού
είμαι !... έγώ σου έπληρα την κούκλα σου...
έτσι για να γελάσω... για να ιδώ τί θά
κάμης... Πάρε τήν και συχώρεσέ με...
συχώρεσέ με, Άγγελική, για τó κακό
πού σου έκαμα !

Η Άγγελική έχαμογέλασεν. Όχι,
με κανένα δέν τά ειχε, ή καρδιά της δέν
έτρεφε μίσος. Άπεναντίας, ειπε, όλοι την
επεριποιούντο... Αυτή μόνον ήτο κακή,
και αύτή ειχεν ανάγκην να ζητήση συ-
χώρησιν.

— Μά τί λές ; σόπα, σόπα !... έφι-
θύρησεν ή κυρά - Μαριγώ. Είσαι παρά-
ξενο κορίτσι, μα έχεις καρδιά... Έλα,
κάμε γρήγορα να γιστρευθής, γιατί σε
αγαπώ. Πολύ σε κακομεταχειρίσθηκα
έως τώρα, Άγγελική, άλλ' από σήμερα
θά σε αγαπώ, άκουσες ;

— Κ' έμεις θά σε αγαπούμε, κ' έ-
μεις σε αγαπούμε ! έπανέλαβον αι ράπ-
τριαι όλοι εν χορψ. Άγαπούμε άκόμη
και την Κατινούλα, γιατί αύτή μάς έ-
καμε να σε γνωρίσωμε.

Και ή Άγγελική ιατρεύθη... Τώρα
ή ζωή τής φαίνεται καλή και ώραία,
δίθι γελά, και παίζει, και όμιλεί, και
εργάζεται, και αγαπά, και αγαπάται ό-
πως τά άλλα παιδιά, και διότι έχει πά-
λιν την Κατινούλαν της, την κόρην της
την αγαπημένην.

Μίαν ήμέραν ή διδασκάλισσα της ειπε:
— Παιδί μου, να ευχαριστήσ τόν
Θεόν πού έφερεν έτσι τó πράγμα. Βλέ-
πεις ; καμιάν φοράν ό Θεός μεταχει-
ρίζεται τά μικρότερα πράγματα δια να
μας κάμη μεγάλον καλόν. Έτσι και σένα,
πού ήσουν τόσον δυστυχής, σ' έκαμεν ευ-
τυχή με τί ; με μίαν κούκλαν !

[Έπεται συνέχεια.] ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ

(Μύθος Αισώπου.)

Δέγει μία καθουρομάνα
Στό παιδί της μίαν ήμέρα :

— Καθουράκη μου, σάν μάννα
Πώς λυπούμαι, εις την Ήερα
Σάν σε βλέπω νάνεδαίνης !
Και λοξά να μου πηγαίνης !
Δέν κυτάξεις τά ναράκια,
Πού δέν έχουν ποδαράκια,
Κι' όμως τρέχουν μιά χαρά
Σάν βαρκούλες 'στά νερά ;

Και τής λέει τó καθουράκι :

— Μητερούλά μου, θαρρώ,
Σάν καλό κ' έγώ παιδάκι,
Ότι βλέπω από μωρό
Συ να κάνης, αυτό κάνω
Και καθόλου παράπανω :

Όδηγό μου ερένα έχω
Κι' όπως τρέχεις έτσι τρέχω !
I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΥ

[Μυθολογία υπό ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια) (σε σελ. 81.)

Χαιρετίσας τούς νέους φίλους του, ό
Χαρδουήνος εστάθη και παρετήρει αυ-
τούς απομακρυνομένους.

Οι τρεις εξερευνηταί, έπιστρέφοντες
εις τó Μασσαϊχώριον διηγήθησαν τά συμ-
βάντα. Εις άρχαιολόγος και έν φοινικικόν
οικοδομημα δέν εινε πράγματα εύρισκό-
μενα τόσον συχνά εις την Νότιον Άφρι-
κήν δια τούτο, την διήγησιν τού Γεράρ-
δου και τών δύο νεανιδών ήκουσαν όλοι
με πολλήν έκπληξιν και με πολύ συγ-
χρόνως ένδιαφέρον.

Ο ιατρός Λωμόνδος, συγκεντρώσας
τάς αναμνήσεις του, ένεθυμήθη ότι ανέ-
γνωσε κάπου ότι έρείπια φοινικικά εύρι-
σκονται εις χώρας τινάς της μεσημβρινής
Άφρικής.

Ο Χαρδουήνος δέν ήργησε να έλθη
εις τó Μασσαϊχώριον, όπου ειλκυσεν ά-
μέσως την συμπάθειαν όλων. Όχι μό-
νον τó έξωτερικόν του διέθετεν εύνοικώς,
άλλα και οι τρόποι του και ή συνομι-
λία του επανέμωρον άνθρωπον μορφωμένον
και πολιτισμένον. Άλλά και αύτός ηύ-
χαριστήθη διότι εύρεν οικογένειαν ώς τού
κ. Μασσαί και συντρόφους αξιολόγους
ώς τόν Λωμόνδον και τόν Βίμπερ. Έκ-
τοτε επανήρχετο συχνά, μικροί δέ και με-
γάλοι τόν μετεχειρίζοντο ώς φίλον. Η
κυρία Μασσαί ήπώρησε πώς άνθρωπος
έχων τόσα χαρίσματα δια να εύδοκίμησ
εις την κοινωνίαν, έξη ζωήν κλογοήρη-
μακράν τού κόσμου δια τούτο μίαν ήμέ-
ραν, κατά την όποιαν ό Χαρδουήνος ήλθε
πάλιν συνοδευόμενος από τόν μικρόν μα-
υρόν του, και από τόν σκύλον του, ειπεν
εις αυτόν :

— Όλωσδιόλου μόνος ζήτε, κύριε
Χαρδουήνε, εις τόν πύργον ;

— Άν εξαιρέσετε τόν σκύλον και
τόν μαυρόν μου καταμόναχος, κυρία.

— Άλλά ή ζωή αύτή... αυτώρη-
σατε την άδιακρισίαν μου... αύτή ή μο-
ναξία δέν εινε φρικτά θλιβερά δι' ένα άν-
θρωπον της ηλικίας σας ;

— Θλιβερά ;... Ά ! όχι. Έχω
τάς μελέτας μου, δια τās όποιās ένδιαφέ-
ρομαι περισσότερο παρά δια κάθε άλλο
πράγμα εις τόν κόσμον' και έπειτα παν-
τού μόνος θά είμαι, διότι δέν έχω οικο-
γένειαν. Δέν επνώρισα τούς γονείς μου,
οι όποιοι απέθαναν όταν ήμην βρέφος.
Και τής ειχε ένα γέροντα θετόν μου
άνυπότακτον, ό όποιος έξη μόνος μέσα εις
τόν κόσμον, όπως έγώ εδώ. Μετά τόν
θάνατόν του εύρέθη έντελής όρφανός,
και όμιλογός, ήμωναξία-αυτής εδώ της
έρημου δέν μου φαίνεται πλέον μεγα-
χολική από εκείνην, την όποιαν ήσθάνθη
εις τó μέσον μιάς μεγάλης πόλεως.

— Πώς ; κανένα συγγενή εις τόν
κόσμον ! Ά ! έπιτρέψατέ μοι να σας
συλλυπηθώ ! άνέκραξε μετά συγκινήσεως
ή κυρία Μασσαί. Ο σύζυγός μου σας διη-
γήθη τās περιπετείας μας και γνωρίζε-
τε ότι και έγώ υπέφερα την μοναξίαν
περί της όποιās όμιλείτε. Τι φοβέρδον
πράγμα να αισθάνεσαι κανείς ότι είνε μό-
νος εις τόν κόσμον !

— Αυτήν την φοβέρδον μοναξίαν έγώ
την ήσθάνθη από την παιδικήν μου ή-
λικίαν. Ο γέρον θετός μου δέν ειμπο-
ρούσε να υποφέρη κανένα θόρυβον' έξη-
σα λοιπόν εις την κατοικίαν του την ζω-
ήν, την όποιαν διάγω τώρα μέσα εις τόν
ήρειπωμένον πύργον μου. Οι γονείς μου
ήσαν μονογενείς και οι δύο, δέν ειχαν
συγγενείς και δέν επνώρισα εξαδέλφια
της ηλικίας μου... είμαι λοιπόν κατ'
ταμοναχος εις τόν κόσμον, και ήρχισα να
τό έννοω περισσότερο άρ' ότου μ' έκά-
ματε, την τιμήν να με δεχθήτε εις την
συντροφίαν σας. Άλλά επιτρέψατε και
εις έμέ μίαν παρατήρησιν, κυρία. Όλοι
αί πολυμελείς οικογένειαι δέν πιστεύω
να όμοιάζουν με την ιδικήν σας !

— Διαιτί, κύριε Μαρτιάλη ;

— Διότι δέν θά ήτο δυνατόν !
Έδώ, τó να έχη τις αδελφός ή αδελφάς
είνε ως να έχη τούς καλλιτέρους φίλους.
Παρατηρώ συχνά τά παιδιά σας όταν
είνε μαζί, και σας όμιλογώ, ζηλεύω την
διοφροσύνην των, την φιλίαν πού τά
συνδέει άναμεταξύ των, τόν ένθουσιασμόν
των μικροτέρων δια τόν μεγαλύτερον,
την γεμάτην από αγάπην προστασίαν με
την όποιαν ούτος περιβάλλει τούς μικρο-
τέρους του, τόν περιπαθή σεβασμόν τού
Γεράρδου προς την αδελφήν του, την
αφροσύνην ώς μητερούλας προς τó παι-
δάκι της και την χαριτωμένην συγχρό-
νως οικειότητά της Κοραλίας προς τόν
αδελφόν της, την λατρείαν της Δίνας
προς όλους, την συγκινητικήν άρμονίαν
μεταξύ γονέων και τέκνων—και συλλο-
ζομαι : « Άλλοίμονον, είμαι άπόκλη-
ρος !... ό παράδεισος είνε μέσα εις την
οικογένειαν. »

— Αυτή είνε και ή ιδική μου πεποι-
θησις, ειπεν ή κυρία Μασσαί.

— Και πραγματικώς, ειπεν ό ιατρός
Λωμόνδος, τίποτε εις τόν κόσμον δέν ήμ-
πορεί να μορφώση τόν χαρακτήρα, όσον
ό οικογενειακός βίος μόνον εις τās πο-
λυμελείς οικογένειας ληζμονει κανείς τó
«μιστητόν έγώ», την ματαιοδοξίαν, συνη-
θίζει να μη είνε μιταγγικτός και εύερέ-
θιστος, και άσκεΐται εις την μεγαλοφυ-
χίαν και την θυσίαν τού έαυτού του υπέρ
των άλλων.

— Και τί θά κάμωμεν λοιπόν ήμεις
οι δυστυχείς εγκυτελεειμένοι ; ειπε
σύννοος ό Χαρδουήνος. Είμεθα κατα-
δικασμένοι να μένωμεν χωρίς στοργήν,
με ζήραν καρδίαν ;

— Ο Θεός να μας φυλάξη ! ειπε μει-
διών ό ιατρός. Άλλά μη φοβεΐσθε. Εξ-
εύρω λιγάκι την γλώσσαν των κωφαλά-
λων, την όποιαν έμάθατε εις τόν μικρόν
σας Άχμέτ... και από μίαν μικράν συν-
διάλεξιν την όποιαν έκαμα μαζί του πρò
όλιγου, έμαθα πώς έμδήκεν εις την ύπη-
ρεσίαν σας.

— Ω, δέν πρέπει να πληροφορηθήτε
από τόν Άχμέτ τά κατωρθώματά μου !...
ειπεν ό Χαρδουήνος, τού όποιου τó πρόσω-
πον έκοκκίνισεν έλαφρώς.

— Τι συνέβη ; ανέκραξε ζωηρώς ή
κυρία Μασσαί, σας παρακαλώ, ειπέτε
τό !

— Ο Άχμέτ ειχεν ως αυθέντην ένα
αλιτήριο, από τά νύχια τού όποιου τόν
άπέσπασα τίποτε άλλο' και τρέφει προς
έμέ εύγνωμοσύνην κάπως υπερβολικήν.

— Δηλαδή τó δυστυχισμένο παιδί έ-
σύρετο με όλόκληρον άγέλην αθλιών
σκληρών, τούς όποιους ήρπασαν από τās
οικογενείας των δια να τούς πωλήσουν
ως κτήνη ! ειπε με συγκίνησιν ό ιατρός
Λωμόνδος. Η Κοραλία και ό Γεράρ-
δος μάς περιέγραψαν τί υπέφερον αυ-
τοί οι ταλαίπωροι ! όλοι οι πολιτισμένοι
λαοί πρέπει να εξεγερθούν εις σταυρο-
φορίαν δια να παύσουν τά μαρτύρια
χιλιάδων ανθρωπίων ύπάρξεων προς ό-
φελος μερικών άχρειών σωματεμπόρων !

Σεις απέσπασατε τó παιδίον αυτό από
τόν τόρανόν του με κίνδυνον της ζωής
σας, τó έπροστατεύσατε, τó έπεριποιή-
θητε ως αδελφόν, και έκπληττασθε διότι
τρέφει εύγνωμοσύνην προς σας ;

— Και κάθε άλλος τó ίδιον θά έκαμην'.
άπεκρίθη άφελώς ό Μαρτιάλης Χαρ-
δουήνος. Ίππευα λαμπρόν άλογον και έ-
πήρα τόν Άχμέτ εις τα πισσοκάπουλα...
Άν ήξεύρατε τί ήσθάνομην, βλέπων τόν
έαυτόν μου ήναγκασμένον να εγκυτελεΐθη
τούς άλλους !... όλη ή άγέλη των δυστυ-
χών έκλαιεν' ό άγρεΐος σωματεμπόρος
τούς έκτυπούσε με την μαστίγα δια να
προχωρήσουν και αυτοί έτεινον προς έμέ
ινετευτικάς χείρας' εάν ήσθάνεσθε και σεις
ότι ήσθάνθη έγώ τότε, δέν θά με συν-
εχαίρετε διότι κατώρθωσα να σώσω ένα
μόνον...

— Ο Χαρδουήνος δέν σας λέγει,
κυρία, ότι πληγωθείς με σφιχράν εις τόν
δεξιόν βραχίονα, μόλις κατώρθωσε να
σωθή δια της ταχύτητος τού ίππου του.
Οι σωματεμπόροι έπυροδόλουν με λόσαν
κατ' αυτού και είνε θαύμα πώς έσώθη...

— Κανέν καλόν δέν με έκπληττει έκ-
μέρους του ! ανέκραξε μετά συγκινή-
σεως ή κυρία Μασσαί. Κύριε Μαρτιάλη,
αισθάνομαι ότι είσθε γενναίος και μεγα-
λόψυχος, και ή μητέρα σας, πιστεύσατέ
με, θά ήτο υπερήφανος άν έβλεπε όποιος
είσθε επιτρέψατέ μου να σας τó διαβε-
βαιώσω έν όνόματί της.

— Επιτρέψατε και εις έμέ, κυρία,

νά σ' εἶπω πόσον θά ἤμην εὐτυχῆς ἂν σ' ὠμοίαζε, ἐπιθύρισε μὲ βαθεῖαν συγκίνησιν ὁ Μαρτιάλης.

Αἱ σχέσεις αὐταί, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν μὲ τοιαύτην ἀμοιβαίαν ἐκτίμησιν δὲν ἦτο δύσκολον νὰ γίνονιν ἐγκάρδιοι· πρᾶγ- δὲ μετ' ὀλίγον ὁ νεαρὸς ἀρχαιολόγος ὅταν ἐπισκέπτετο τὸ Μασσαϊχώριον ἐνό- μιζεν ὅτι εὕρισκετο ἐνμέσῳ τῆς ἰδίας του οἰκογενείας.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ἈΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ (1)

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

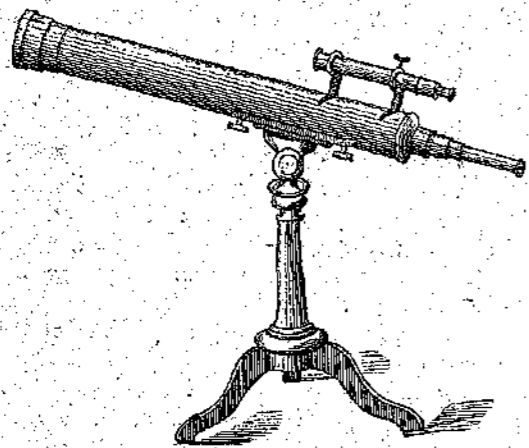
ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ

«Θεῖα μου, χθὲς μοῦ ὠμίλησες διὰ τὴν Σελήνην· δὲν μοῦ λέγεις σήμερον διὰ τὸν Ἥλιον; Εἰς ἐμὲ φαίνονται καὶ οἱ δύο ἴσοι· ποῖος εἶνε μεγαλύτερος;

— Μάντευσον.

— Θά εἶνε ὁ Ἥλιος τὴν ἡμέραν δὲν δύναμαι νὰ τὸν παρατηρήσω, ἀλλὰ τὸ βράδυ, ὅταν βασιλεύῃ ὀλοκόκκινος, φαίνεται μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν Σελήνην.

— Καὶ ἡ Σελήνη φαίνεται ἐπίσης μεγα- λη; ὅταν εἶνε πανσέληνος καὶ ἀνατέλλῃ τὴν ἑσπέραν. Ἐχθὲς δὲ ἄδικον νὰ πιστεύης τὰ φαι- νόμενα ὅτι εἶνε ἀληθῆ· ἡ Σελήνη εἶνε μη- δὲν ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἥλιον. Εἶ- νε 49 φορές μικροτέρα ἀπὸ τὴν Γῆν· καὶ

πάλιν ἡ Γῆ εἶνε 1,283, 720 φορές μι- κροτέρα ἀπὸ τὸν Ἥλιον.

— Πόσον εἶπες;

— 1, 283, 720 φορές. Ἐν μικρὸν ρεθυθάκι ἐμπρὸς εἰς ἓνα μέγαν ὕδρο- πέπλον.

— Ἀλλὰ τότε ἡ Σελήνη θά εἶνε κοκ- κος ταμβάκου! Διατί ὅμως εἰς τὸν οὐ- ρανὸν ἔχει τὸ ἴδιον μέγεθος μὲ τὸν Ἥ- λιον;

— Γνωρίζεις, ὅτι ἐν μέγαν δένδρον φαίνεται πολὺ μικρὸν ὅταν τὸ βλέπωμεν ἀπὸ μακρὰν, μικρότερον ἀπὸ θάμνον, ὁ ὁποῖος εὕρισκεται ἐμπρὸς μας. Τὸ ἴ- διον συμβαίνει καὶ ἐδῶ. Ὁ Ἥλιος εὐ- ρίσκεται τόσον μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς, ὅστε θά σου ἐφαίνετο μικρότερος ἀπὸ τὴν Σε- λήνην ἂν δὲν ἦτο τόσον ὀγκώδης· καὶ

ἡ Σελήνη θά σου ἐφαίνετο πολὺ μικροτέρα ἂν δὲν εὕρισκετο τόσον πολὺ πλησίον.

— 384 χιλιάδες χιλιόμετρα μοῦ φαί- νεται διὲν εἶνε μικρὸς ἀριθμὸς. Εἰς πόσην λοιπὸν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν Ἥλιον εὕρισκόμεθα;

— 149 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα· καὶ ἀκόμη, ἂν θέλῃς, 501 χιλιάδες. Πῶς σου φαίνεται ὁ δρόμος διὰ νὰ φθάσῃς εἰς τό- σην ἀπόστασιν;

— Σκέπτομαι πῶς κατῶρθωσαν νὰ με- τρήσουν αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια. Ἀλλὰ θά μου εἴπῃς πάλιν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀπρο- σίτου ὄρου; δὲν ἔχει οὕτως; Ἀφοῦ κα- τῶρθωσαν νὰ μετρήσουν τὰς 384 χιλιά- δας τῆς Σελήνης, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ κάμουν τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὰ 149 ἑ- κατομμύρια τοῦ Ἥλιου. Ἐκείνο τὸ ὀ- πσίον δὲν χωρεῖ εἰς τὸν νοῦν μου, εἶνε πῶς κατῶρθωσαν νὰ μετρήσουν τόσον ἀ- κριβῶς τὸ μέγεθος τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης. 1,283,720 φορές μεγαλύτε- ρος, καὶ 49 φορές μικροτέρα, δὲν εἶνε βέβαια ἀριθμοὶ τοῦ ἀέρος. Καλὴ μου Νί- τσα, εἰμπορεῖς νὰ μοῦ εἴπῃς πῶς εὗρον αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς;

— Θά γίνῃ ἀνάγκη νὰ σοῦ ἐξηγήσω πολλὰ πράγματα καὶ δὲν θά ἔχωμεν και- ρὸν νὰ ὀμιλή- σωμεν διὰ τὸν Ἥλιον. Μίαν ἄλλην ἡμέραν θά κάμωμεν γε- ωμετρίαν, καὶ τότε θά προ- καθῆσω νὰ σε πείσω ὅτι οἱ ἀ- ριθμοὶ οὗτοι εἶ- νε ἀκριβεῖς. Τώ- ρα μάθε αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ ὅσους ἀκό- μη θά σου εἴπω σήμερον, καὶ κάμε ὅπως καὶ

ἐγὼ κάμνω. Ἐχε ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἀστρονόμους, διότι ὁ εἰς ἀστρονόμος ἐπιτηρεῖ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ ἄλλου, καὶ δὲν λέγουν ποτὲ κανένα ἀριθμὸν χω- ρὶς νὰ τον ἐξελέγξουν πολλακίς.

Ἐλέγαμεν λοιπὸν, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ συγκριθῇ ἡ Σελήνη πρὸς τὸν Ἥλιον· ἂν καὶ ὅταν τὴν βλέπωμεν εἰς τὸν οὐ- ρανὸν νὰ ἔχῃ τὸ αὐτὸ μέγεθος μὲ τὸν Ἥλιον, νομίζομεν ὅτι καὶ πράγματι εἶνε ἴση μὲ αὐτόν. Ἄν θέλῃς, ἄς ἀφήσωμεν μίαν στιγμὴν τὴν Ἀστρονομίαν, διὰ νὰ ἔλωμεν εἰς τὴν Ἱστορίαν.

Οἱ ἄνθρωποι ἐσκέπτοντο κατ' ἀρχὰς ὅπως καὶ σὺ· ἐνόμιζον ὅτι ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη εἶνε παρόμοια σώματα. Αὐτὴ ἡ ἰδέα ἔρχεται φυσικὰ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἑλ- λῆνες ἐθεώρουν αὐτοὺς ὡς ἀδελφὸν καὶ ἀδελφὴν, Φοῖβον καὶ Φοῖβην, τοὺς ὁποῖ-

ους ἐμαθεῖς εἰς τὴν μυθολογίαν μὲ τὰ ὀ- νόματα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρ- τέμιδος. Ἡ Ἀρτεμῖς, ὡς γνωρίζεις, πα- ριστάται μὲ τὸν ἀργυροῦν μηνίσκον τῆς Σελήνης ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἐκείνον τὸν καιρὸν ἐπίστευον, ὅτι ἡ Γῆ εἶνε ἀκίνητος εἰς τὸ μέσον τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι πάντα τὰ ἄλλα ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ στρέφονται περὶ αὐτὴν εἰς εἴκοσι τέσσαρας ὥρας. Οἱ ἀστρονόμοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐνό- μιζον, ὅτι ὑπῆρχον ἐπτά πλανῆται, μετα- ξὺ τῶν ὁποίων ἐλογάριαζαν τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην· τῶρα ὅμως γνωρίζο- μεν, ὅτι οὐτὸ ὁ Ἥλιος οὐτε ἡ Σελήνη εἶνε πλανῆται· ἀλλ' ὅτι ὁ μὲν Ἥλιος εὕρισκεται εἰς τὸ μέσον πάντων τῶν πλανητῶν, ἡ δὲ Σελήνη εἶνε ὁ ἄσχημος δορυφόρος τοῦ πρώην κέντρου τοῦ κόσμου, τῆς καυμένης τῆς μικρᾶς μας Γῆς. Ἡ Γῆ λοιπὸν ἀπεδιώχθη ἀπὸ τὴν τιμητικὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατεῖχε προηγουμένως, καὶ ἐστάλη καὶ αὐτὴ εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἄλλων πλανητῶν.

— Τί θά εἴπῃ δορυφόρος;

— Ἄλλοτε ὀνόμαζον δορυφόρους τῶν τυράννων ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι διὰ τὴν προσωπικὴν ἀσφάλειαν τῶν τυράννων, παρηκολούθουν αὐτοὺς πάντοτε καὶ παν- ταχοῦ καὶ τοὺς προεφύλαττον διὰ τοῦ σώματός των. Τῶρα ὀνομάζου δορυφό- ρους μικρὰ ἄστρα, τὰ ὁποῖα πάντοτε παρακολουθοῦν τὰ μεγάλα, τὰ συνο- δεύουν εἰς τὸν δρόμον των καὶ στρέ- φονται τριγύρω εἰς αὐτὰ. Ἡ Σελήνη εἶνε δορυφόρος τῆς Γῆς, καὶ ἡ Γῆ πάλιν εἶνε δορυφόρος τοῦ Ἥλιου· ἀλλ' ὁ Ἥλιος δὲν ἔχει δορυφόρον μόνον τὴν Γῆν, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἄλλους πλανῆτας. Ὅλοι οἱ πλανῆται, ὁμοῦ μὲ τοὺς δορυφόρους των, ἀποτελοῦν τὴν συνοδίαν τοῦ Ἥλιου, τὴν ὁποίαν αὐτὸς παρασύρει εἰς τὸν δρό- μον του· τὸν δρόμον ὅμως αὐτὸν τοῦ Ἥ- λιου ἀκόμη δὲν τον εὗρον.

— Τί ἰ ὁ Ἥλιος δὲν εἶνε ἀκίνητος;

Ἡξίς λοιπὸν νὰ ἐκθρονίσουν τὴν γῆν πρὸς τιμὴν του;

— Κανὲν σῶμα δὲν μένει ἀκίνητον εἰς τὸν οὐρανὸν. Ὅσα παιδιά δὲν εἰμπο- ροῦν νὰ καθήσουν ἤσυχα εἰς τὴν θέσιν των, ἄς το μάθουν μετ' εὐχαριστήσεως. Θά σου εἴπω τῶρα ἀπὸ ὀλίγας λέξαις διὰ τοὺς ἄλλους πέντε πλανῆτας, οἱ ὁ- ποῖοι μὲ τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην ἀπετέλουν τὴν ἐπτάδα τῶν πλανητῶν τῆς ἀρχαϊότητος· Ἐρμῆς, Ἀφροδίτη, Ἄρης Ζεὺς καὶ Κρόνος. Σοῦ εἶπον τὰ ὀνόματά των κατὰ τὴν ἀπόστασιν των ἀπὸ τὸν Ἥλιον.

Ποτὲ βέβαια δὲν θά εἶδες τὸν Ἐρμῆν· αὐτὸς ὁ πλανῆτης εἶνε πολὺ λαμπρὸς ἂν καὶ εἶνε πολὺ μικρὸς· εἶνε δέκα ἐν- νέα φορές μικρότερος ἀπὸ τὴν Γῆν· ἄλ- λά μένει πάντοτε τόσον πλησίον τοῦ Ἥ- λιου, ὅστε τὴν μὲν ἑσπέραν ἐξαφανίζε- ται μετὰ τοῦ Ἥλιου προτοῦ νὰ ἔλθῃ κα-

τολοκληρίαν ἢ νύξ, τὴν δὲ πρωῖαν εἶνε ἡμέρα πλέον ὅταν ἀνέρχεται ὑπεράνω τοῦ ὀρίζαντος περὶ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἥλιου· ὅστε εἶνε σπάνια συμπτώσεις νὰ τον πα- ρατηρήσῃ ὁ ὀφθαλμὸς μας, οἱ δὲ ἀστρο- νόμοι μόνον μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ τηλε- σκοπίου κατορθώνουν νὰ τον παρατηροῦν μὲ τὴν ἡσυχίαν των.

[Ἔπεται συνέχεια.]

[J. Macé] Δ. Β. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 85.)

Ἡ σκέψις διὲν θά ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν βασιλικὴν πομπήν, συνετέλεσε κολῶ εἰς τὸ νὰ ξηρανθῶσι τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα εἶχε χύσῃ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν παι- δικῶν τῆς φίλων.

Τὴν πρώτην Μαΐου λοιπὸν, ἡ Γλυ- κερία, λευχίμων καὶ στολισμένη μὲ τὸν ὄρατον ἐκείνον πέπλον, τὸ ἀριστοτέχνη- μά τῆς Κυρᾶ-Βερονίκης καὶ τὸ ἀντικεί- μενον τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ, ἔλαβε θέ- σιν εἰς τὴν συνοδείαν, ἡ ὁποία ἐξειλίσσεται βραδείας ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνθοσπάρτου ἐξοχῆς.

Ὁ Μάστορ-Λανσάκης ἔλαμπεν ἀπὸ χαρὰν, ἀλλ' οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ του, οἱ σπινθηροβολοῦντες ὑπὸ τὰς πυκνάς ὀ- φρῦς, ὑγραίνοντο κάποτε, προσηλούμενοι τρυφερῶς ἐπὶ τῆς μικρᾶς κόρης, ἡ ὁποία ἦτο ἡ ζωσα εἰκὼν τῆς ἀποθανούσης μητρὸς τῆς.

— Ἀμὴ ὁ Οὐγονέτος μου; Τί κα- μάρι ποῦ τῶχει, σήμερα ποῦ κάμνει τὸν καθλιέρο τῆς ἐξαδέλφης του! ἐπιθύρι- ζεν ἡ θεῖα Ρενώδη μὲ μητρικὴν ὑπερη- φάνειαν. Εἶδες, Λανσάκη μου, τί ὄρατα ποῦ ταιριαζοῦν αὐτὰ τὰ παιδιὰ;

Ὁ ὀπλοποιὸς ἔσειε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος ἀμφιβολίας.

— Ὄ, βέβαια, τὸ δυσειδὲς καὶ πονηρὸν πρόσωπον τοῦ Οὐγονέτου δὲν ἐκέριζε τίποτε πλησίον τοῦ ὄρατου καὶ χαριτω- μένου προσώπου τῆς ἐξαδέλφης του· ἀκεναντίας τὸ δύσθυμον καὶ κακεντρεχὲς τοῦ ὕψος ἐφαίνετο ἀκόμη περισσότερο, πλησίον τοῦ ἀγγελικοῦ μειδιήματος τῆς Γλυκερίας.

Ἀγροτικὸν συμπόσιον συνῆθροισε τοῦς χωρικοὺς περὶ τῆς Βασιλείσης, εἰς τὴν εὐρύχωρον αὐλὴν τῆς ἐπαύλεως, τῆς ὁποίας αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς, καλουμένους ἐπίσης νὰ λά- βουν μερίδα φαγητοῦ καὶ ποτοῦ.

Οὕτω, σμῆνος ρακενδύτων ἀνθρώπων, ἀξίων τοῦ χρωστήρος Φλαμανδοῦ ζω- γράφου, συνωστίζοντο περὶ τὴν τράπεζαν, τὴν στρωθεῖσαν χάριν αὐτῶν, ἐν ᾧ, κατὰ τὸ ὄρατον ἔθιμον τῆς παλαιᾶ φιλοξενίας, αὐτὴ ἡ Βασιλίσα τοὺς ὑπερέτει, βοη- θουμένη ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς τιμητικῆς ἀκολουθίας τῆς.

Κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόν- των τούτων, ὁ Οὐγονέτος ἀνέπτυξε τό- σην δεξιότητα, ὅσην ἡ ἐξαδέλφη του κομψότητα καὶ χάριν. Αὐτὴ περιεποιοτετο ὄλους, ἐνεθάρρυνε τοὺς δειλοτέρους, εὐ- ρίσκαε μίαν φιλόφρονον λέξιν δι' ἓνα ἑκα- στον, καὶ ἐφαίνετο, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, πρόθυμος καὶ ἀγαθὴ.

Αἰφνης παρατήρησε μίαν πτωχὴν γυ- ναῖκα, ἡ ὁποία ἴστατο παράμερα καὶ ἐ- βλέπε τὴν ὄρατιαν αὐτὴν σκηνήν, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ μέρος.

— Οὐγονέτε, ἰδὲς ἐκείνην ἐκεῖ τῆ δυ- στουχισμένη, εἶπεν ἡ Γλυκερία πρὸς τὸν ἐξαδελφὸν τῆς· φαίνεται πολὺ μελαγχό- λικῆ, πολὺ κουρα- σμένη· ἔκρεπε νὰ τὴν προσκαλέσῃς νὰ πλησιάσῃ.

— Δὲν εἶνε ἀπὸ ἐδῶ, ἀπήνητησεν ὁ Οὐγονέτος, αὐτὴ εἶνε ξένη. Δὲν μας φθίνουν τόσο δικοί μας παληανθρώ- ποι, ποῦ ἤλθαν ἐ- δῶ· χάμω νὰ φᾶνε χάρισμα, μόνον θά προσκαλέσωμε τῶ- ρα καὶ ξένους;

Ἡ Γλυκερία δὲν ἐδίστασεν· ἐδίδαζε μερικὰ ὄρατα ὀκωρικά, καὶ προ- χωρήσασα πρὸς τὴν πτωχὴν γυναῖκα, τῆ τα προσέφερε με- τὸ θελκτικώτερον τῆς μειδιήμα.

— Πάρτε, τῆ εἶπε· σὰς τα στέλ- λει ἡ Βασιλίσα Πρωτομαγιά. Ἄλ- λά· γιατί δὲν πλη- σιάζετε, νὰ καθή- σετε λιγάκι νὰ- παυθῆτε; Δὲν βλέ- πετε; ὅσοι περ- νοῦν ἀπὸ ἐδῶ, ὅλοι ἐμβαίνουν μέσα.

— Εὐχαριστῶ πολύ, καλὴ μου κό- ρη· ἀλλὰ ὀρκίσθηκα νὰ μὴ ἐμβῶ σ' ἐ σπῆτι, νὰ μὴ σταθῶ ποθενά, πρὶν φθάσω εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου μου. Γι' αὐτὸ στέ- χομαι παράμερα, καὶ ὄχι ἀπὸ ἀκαταδεξία ἢ ἀπὸ ὑπερηφάνειαν· καὶ γιὰ νὰ σοῦ το ἀποδείξω, ἰδοῦ, δέχομαι τὸ δῶρόν σου. Ἐνυπήρχε τὸσὴ εὐγενῆς ἀξιοπρέπεια εἰς τὸ ἀπλούστατον τοῦτο κίνημα, ὅστε ἡ Γλυκερία τὴν ὑπεραίτησεν ὡς νὰ τῆ ἔκαμε καμμίαν χάριν. — Καὶ θά πάτε ἀκόμη μακρὰ; ἡ- ρώτησεν δειλῶς, παρατηροῦσα τὸ ὄχρον πρόσωπον τῆς ὀδοιπόρου.

— Ὁ Θεὸς τὸ ξεῦρει! Πόσες φορές, ἀπότου ταξιδεύω ἐστὶ, ἐνόμισα πῶς ἐ- φθάσα εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου μου, καὶ ὄμως.

— Εἶσθε πολὺ χλωμῆ. Μήπως εἶσθε ἄρρωστη;

Ἡ ξένη δὲν ἀπεκρίθη. Ἐξήταξε μετὰ προσοχῆς τὸν πέπλον τῆς νεαρᾶς κόρης. Ἡ λεπτότης του, τὸ σχέδιόν του, τῆ ἑκαμνον μεγάλην ἐντύπωσιν. . . ἀλλὰ τί λέγεις; τῆ ἐπροξένησεν συγκίνησιν, ἡ ὁποία ἐφάνη εὐθὺς ἐπίτου προσώπου τῆς.

— Ποῦ ἦρες; παιδί μου, αὐτὴ τὴν ἐξοχη θαντέλλα; ἠρώτησε μὲ τρέμου- σαν φωνήν.

Ἡ Γλυκερία ἦτο ἡ σύντροφος τῆς ἀναρρώσεως τῆς (Σελ. 94, στήλ. 6.)

— Μοῦ τὴν ἐκέντησε μία γραῖα, ποῦ ἐκάθητο εἰς τὸ Ἀλῆ, κοντὰ εἰς τὸ σπῆ- τι μας.

— Εἶνε αὐτὴ ἐκεῖ;

— Ἄχ, ὄχι, κυρία! Τὸ ἐργόχειρον αὐτὸ ἔχει γιὰ μένα διπλὴ ἀξία, διότι εἶνε καὶ ἀνάμνησις τῆς καλῆς φίλης ποῦ ἔχασα!

— Ἀπέθανε! ἀνέκραξεν ἡ ξένη μὲ φωνὴν ἠλλοιωμένην. Ὄ, δυστυχισμένη Βερονίκη!

— Τὴν ἐγνωρίζετε;

— Ναι, πολὺ· τὴν ἐγνωρίζα ἐστὶ

(1) Ἰδε Διάπλασιν 26 Φεβρουαρίου ε. ε.

καλή μου χρόνια. Και τότε συνέβη αυτό το δυστύχημα ;
 — Τον περασμένο μήνα . . .
 — Τότε λοιπόν θα ξεύρης αν . . .
 Έδισταζε, τα χείλη της έτρεμον . . .
 — Αν είχε δύο παιδιά . . .
 — Μάλιστα, τον Γκυ και τον Γωλτίερο. Ήταν μαθηταί 'στο εργαστήρι του πατέρα μου . . .
 — Ω Θεέ μου ! και δεν είναι ακόμη ;
 — Όχι, κυρία, έφυγαν και τώρα πρέπει να είναι 'στο Άδινιόν . . .
 — Στο Άδινιόν . . . ω, μην ήταν εκείνοι ; . . .
 — Πέ μου, κόρη μου, τί είχαν πάρα μαζί τους εις το ταξίδι ;
 — Τίποτε, κυρία, μόνον από ένα σάκκο καθένας, χίτρινο . . . πού τους είχε χαρίσει ο πατέρας μου . . .
 — Άλλα τί έχετε ; ηρώτησεν η Γλυκερία έντρομος, βλέπουσα την αβυσσαν συγκίνησης της ξένης, η οποία συνέστρεφε τας χείρας εις παροξυσμὸν απογνώσεως . . .
 — Μή φοβείσαι, παιδί μου . . . μη τρέμης . . . Έγώ . . . Ω, Θεέ μου ! θα τρελλαθώ ! . . .
 — Νά περάση από τόσους κόντα μου ! . . . να τον ιδώ . . . να του ομιλήσω . . . και να μη . . .
 — Ω, Γκυ ! παιδάκι μου ! . . . Ω Θεέ μου ! είνε πολύ, πάρα πολύ ! . . .
 Αί δυνάμεις της την έγκατέλειψαν, οι πόδες της εκάμψθησαν, και εξηπλώθη αναίσθητος επί του εδάφους . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η ξένη, την οποίαν περιέβαλαν φιλανθρώπως οι κάτοικοι της άγροπόλεως, επί πολλὰς ημέρας έφλέγετο υπό πυρετού ισχυρού, συνοδευομένου από παραμιλήματα. Δέξαις χωρίς σειράν, ράκη φράσεων ασυναρτήτων εξέφευγον από τα χείλη της, διακοπτόμενα από σπαρακτικές επικλήσεις προς τον υιόν της . . .
 — Τι σημαίνουν αυτά ; έλεγεν απορούσα η κυρά Ρενώδη πρὸς τον αδελφόν της : δλω και μεγάλα όνόματα προφέρει . . .
 — Νά μην είνε καιμια πηγκίπισσα μεταμφιεσμένη ;
 — Ποιος ξέρει, Ρενώδη μου ! άπεκρίνετο ο αγαθός Δανσάκης. Άλλά για τόνομα του Θεού, σιώπή, πρόδεξε μή σου φύγη λέξι ! Οι μικροί δεν πρέπει να ανακατεύονται 'ς τας δουλειὰς των μεγάλων, γιατί την παθαίνουν. «Με μεγαλύτερό σου μη φυτεύης πράσα» λέγει η παροιμία . . .
 — Και τί να 'πώ, άφ' ου κ'εγώ δεν ξεύρω τίποτε ; έλεγεν η άγρονόμος, περιεργός να εξιχνιάση το μυστήριον και πολύ δυσηρεστημένη κατά βάθος, διότι δεν το κατώρθωσεν ακόμη . . .
 Είς μάτην ηρώτα έκανελημμένως την ανεψιάν της. Η Γλυκερία, μολονότι είχε αναλάβη καθήκοντα νοσοκόμου και διέμενε νυχθημέρον παρά τὸ προσκεφάλαιον τῆς ασθενούς, δεν ήξευρε

τίποτε και ούτε έφρόντιζε να μάθῃ. Αδιαφορούσε και δια τὸ όνομα και δια την κοινωνικὴν θέσιν τῆς ξένης. Ήτο η μήτηρ του φίλου της, και αὐτὰ μόνον ήρκει, δια να επιθαφιλευή προς αὐτήν τας τρυφερώτερας περιποιήσεις . . .
 Αί προσπάθειαι τῆς εστέφθησαν υπό επιτυχίας. Μετ' ὀλίγον η ξένη ανέλαθεν, επανήλθεν εις την ζωὴν και εις την δυστυχίαν . . .
 Απῆκε την κλίνην, και τώρα εκάθητο εις μίαν αναπαυτικὴν πολυθρόναν. Η Γλυκερία ήτο η σύντροφος τῆς αναρρώσεώς της, όπως υπήρξε και τῆς ασθενίας της. Άλλά πόσον εφαινετο δυστυχής ! . . .
 Το παιδίον, τὸ όποιον επί τόσα ετη ανεζήτει, είχε διέλθῃ πλησίον της, τῇ είχε ομιλήσει, και αὐτὴ δεν το ανεγνώρισε. Τίποτε δεν της εφώναζε μέσα της : «Είνε ο υιός σου !»
 Τα δάκρυά της έρρεον ποταμῶδόν, ἐν ᾧ διηγείτο εις τούς φιλοξενούντας αὐτήν, βαθύτατα συγκεκνημένους, την μακράν σειρὰν των δυστυχημάτων, τα όποια είχαν υποστητή από τὸ θάνατον του πατρός και του συζύγου της . . .
 Είχε φθάση τότε και αὐτὴ παρά τὸ χείλος του τάφου· ἀλλ' ὡς ἐκ θαύματος διαφυγοῦσα, μετὰ δεινὴν και πολυχρόνιον ασθένειαν, εὐρέθη περικυκλωμένη υπό εχθρῶν, άνευ προστάτου, άνευ οδηγού, χωρισμένη από τον υιόν της, τον όποιον χάριν ασφαλείας είχαν απομακρύνῃ, και μη γνωρίζουσα τί απέγεινε . . .

Δεκάκις ενόμισεν, ότι εὐρίσκειτο ἐπὶ τὰ χείλη του· ἀλλ' αὐτοῦ ὑπερβολικαὶ προφυλάξεις τῆς αγαθῆς Βερονίκης, τὰς όποιαις ελάμβανε πάντοτε δια να πομπανῶ τούς δεικτας του εις αὐτήν ἐμπιστευμένου παιδίου, εστρέφοντο συχνά και κατ' αὐτῆς, τῆς μητρός, και νεαί απογοητεύσεις την ανέμενον, ἐκεῖ όπου ἐπίστευεν εἶναι εὐρίσκει τέλος την εὐτυχίαν . . .
 Η τελευταία ήτο η σκληροτέρα όλων, και οἱ αγαθοὶ άνθρωποι, οἱ όποιοι την ήκουον πληθεῖς οίκτου, εις μάτην ανεζήτων παρηγοριὰν δια την ἐπίσημον αὐτῆν δυστυχίαν . . .
 Οι μικροὶ ταξιδιωταὶ δεν θὰ εἶχον απομακρυνθῇ πολύ, τῇ έλεγον. Πεζὴ και χωρὶς χρήματα, δεν προχωρεῖ κανεις πολὺ γρήγορα . . .
 Θα εστελλον κατόπι των ενα άνθρωπον νοήμονα και δραστήριον, ο όποιος θα τους εὔρισκε και θα τους εφευρεν όπως μετ' ὀλίγας ημέρας . . .
 Η δεσποῖνα Μαργαρίτα κίνησε την κεφαλήν . . .
 — Όχι, ὄχι, εἶπε· θὰ υπάγω μόνη μου· άργησα μάλιστα πολύ . . .
 — Άλλ' αἱ σωματικαὶ δυνάμεις της δεν ήσαν ανάλογοι προς τὸ ψυχικόν της θάρρος, και εδέησε να υποκόψῃ εις τας φρονίμους παρατηρήσεις του δλοκοπού . . .
 Ασθενὴς και εξητλημένη όπως ήτο,

δεν θὰ ήμπορούσε ναυθεῖσῃ εις νεαν προρεῖαν και θὰ ἐπιπτεν από τὰ πρώτα βήματα. Ήτο ανάγκη να περιμεινῃ ακόμη ὀλίγας ημέρας. Εἰς τὸ διάστημα τούτο, θὰ τη εὔρισκον κανένα οδηγὸν καλὸν και ἀφωσιωμένον . . .
 Η κυρά Ρενώδη εζήτησε την τιμὴν ταυτηνὸν του υιού της Ουγονέτου. Αὐτὸς εγνώριζε τον Γκυ, ήσαν φίλοι . . . η κόμησσα ήμπορούσε να τον ἐμπιστευθῇ καλλίτερα από κάθε άλλον . . . ήτο τῶσον καλὸ παιδί ! . . .
 — Χμ ! είνε πολὺ μικρὸς ακόμη, και ασυνείθιστος σὰ τέτοια πράγματα, παρετήρησεν ο θεός, διατάζων κάπως. Άλλά τέλος πάντων ! ενα παιδί πάντα λιγώτερο θὰ γενηθῇ την ὑπόφειαν, και αν εχη την καλή θέλησιν . . .
 Η μήτηρ διεμαρτυρήθη ζωηρῶς. Επῆνεσεν την εὐφραν και τον ζήλον του Ουγονέτου της, και ὠρκίσθη εις ὄλους τούς Αγίους, ότι ο υιός της θαψήφουσε κάθε κίνδυνον, θα εδίδε και την ζωὴν του ακόμη ὑπὲρ του νεαροῦ κόμητος, του όποιου άλλως τε, εἶπεν, ήτο ο καλλίτερος φίλος . . .
 (Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟ [Κατὰ τὸ Γαλλικόν του Arthur Doulliac.]

ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΕΣ

Η μικρούλα γαλανομάτα βουτὰ τὸ καλαμάκι της 'στὴ σαπουνάδα, και φυσά . . . φυσά . . . φυσά . . .
 Η φούσκας μεγαλόνονον, φεύγουν, πετούν, η μία κατόπι τῆς άλλης . . .
 Τι λαμπρές και τρογγυλές που είνε ! Πόσα χρώματα αλλάζουν ! Και πὸς ἀνανακλῶν, σαν μαγικά καθρεπτάκια, ήλιους, σύννεφα, λίμνες, δένδρα, λουλούδια, πουλιά . . .
 Η μικρούλα γαλανομάτα βουτὰ τὸ καλαμάκι της 'στὴ σαπουνάδα και φυσά . . . φυσά . . . φυσά . . .
 Η φούσκας ανεβαίνουν ὡς τὸ ταβάνι, βγαίνουν από τὸ παράθυρο, πετοῦν 'ς τὸν αέρα . . . Χρυσές, ρόδινες, γαλάζιες, πορτοκαλεις, μενεξεδένιες. Κάθε στιγμή και άλλο χρώμα, κάθε φούσκα και ένας μικρόκοσμος . . .
 Η μικρούλα γαλανομάτα είνε κατευθυνισμένη. Και 'ς τὸν ένθουσιασμό της ἐπάνω, θέλει να πιάσῃ 'στὰ χέρια της την περὶ λαμπρόχρωμη φούσκα . . .
 Την πιάνει, και πάρι η λαμπρόχρωμη φούσκα σπάζει, χάνεται σαν ονείρο. Μία ὕψη ἄχνη βρέχει τὰ χεράκια τῆς γαλανομάτας. Μπὰ ! τίποτε λοιπόν δεν ήταν εκείνη η ὠραιὰ φούσκα ; ! . . .
 Ω, μικρούλα γαλανομάτα ! . . .
 — Νά ήξευρες πόσα ὠραία πράγματα, 'ς αὐτὸν τὸν μάταιον κόσμον, είνε σαπουνόφουσκες ἄμα θελήσῃ κανεις να τα πιάσῃ ! . . .

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουριεκεράλακῆς ηρώτησεν ενα φίλον του πὸς να ένδυσθῃ τὰς Ἀπόκρυφαις. Κ' ἐκείνος ἀπάντησε :
 — Φίλος πρέπει να ένδυσθῃς και σὺ σαν άνθρωπος !
 Ἐπιτέλῃ από τὸ Ψάμι της Ερημῆς . . .
 Ο Κουριεκεράλακῆς μαλλῶσε με τον οἰνοπόλην . . .
 — Τι παληόκρασο είνε αὐτὸ που μούδιωκε !
 Άκούς ἐκεῖ τριῶν εἰναι ! Έγὼ θέλω να μευ δώσῃς φρέσκο κρασί . . .
 Ἐπιτέλῃ από τὸ Λεονοπόλιον . . .

ΑΔΙΑΠΟΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

ΧΑΡΑΣ εὐαγγέλιαι Χάρις εις τὸ Ἑσπεράσμα και τὸ προσεχές φύλλον θὰ είνε δωδεκασέλιδον. Και ἐκτός πολλῶν και ποικίλων, θὰ περιέχη και την μυνησίαν ἐπιθεώρησης του Ἀναγιά, δηλαδὴ Ὁλὴ' άπ' ἔλα—τὰ φαιδρά του μινός— του ροιδροτέρου μινός, του μινός τῆς Ἀποκρυφῆς, του Φεθρουαριου Ἡ επιθεώρησης λοιπόν αὐτῆ θὰ περιέχῃ ὄλα εἰκόνας και ἐπιστάδια ἀποκρημάτικα . . .
 Άλλο τίποτε δεν σας λέγω, και κρύφατε την δραβη σας δια τὸ προσεχές Σάββατον, τὸ όποιον, μαλονότι ἐν μέσῃ Τεσσαρακοστῆ, δια πάς θὰ είνε Σάββατον . . . ἀκακρημάτικον !

ΑΝΑΘΕΣΙΣ

Μερικοί, μη αναγινάσκοντες φαίνεσαι τον Ὀδηγον του Συνοδηγοῦ η νομίζοντες διὰ τὴν αὐτοῦ εἰμπορεῖ να γίνῃ εξαίρεσις, εξακολουθοῦν να μου στέλλουν Πνευματικὰς Ἀσκήσεις προς δημοσίευσιν. ἐν ᾧ τὸσάκις εἶπα, ότι δεν δεχομαι τοιαύτας ἕως να ελεωνεθῇ η συλλογή των βραβευσίων και ἐπανειθευσίων εις τον τελευταῖον Διαγωνισμόν, —ἐκ των ὁσίων δημοσιεύω τώρα ἀποκλειστικῶς, — και ἕως να προκηρυχθῇ ο νέος. Οι φίλοι μου αὐτοὶ ὡς μάθουν, ότι αὐτὸ πακοραπτικὸς στέλλόμεναι Ἀσκήσεις, ρίπτονται βλαί εις τον κάλαθον των ἀχρήστων. Ἐξαίρεσις δεν κάμνω δια καιμιαν και δια κανένα. Αἱ είνε αἱ Ἀσκήσεις αὐταὶ ἀριστουργήματα· δὲ μου τας στέλλει ο καλλίτερος φίλος μου, —θὰ τας ἀποκριθῶ. Δεν είνε δυνατόν να κάμω διαφορετικά. Πρῶτη εἶναι ὄραϊα να τηρῶ τους Κανονισμούς, δια να έχω την ἀπαιτήσιν να τους τηρῶν και οἱ ἄλλοι. Ἐν ἕκαστῃ εξαίρεσίσει, κανεις πλεον δεν θὰ συνιμορροῦντο με τούς θροῦς, τους τεθέντας κατ' ἀνάγκη, —δια να είνε δυνατή η διεύθυνσις τῶσαν χιλιάδων παιδίων, τὰ όποια έχουν βλα τα ἴδια δικαιώματα, —και πρὸ πολλοῦ η πνευματικη μας οἰκογένεια θὰ διελθετο. Εἶπα . . .

Και σὺ, Ἐπιτέλῃωρ, εἰπίσω δὲ εἶγινες έντε- λῶς καλὴ και ἱσηκόως από τὰ κρεβάτια Ἐλθέσαι λοιπόν, ἐκείνω σὸς ἔσθρον περί 'του το συνέταξες μόνος σου, βοηθοῦμνος μόνον από ἐν ἄλλο ; Ἄν είν' ἔτσι, σὲ συγκαλοῦ εἰλικρινῶς, διαί γράφεις πολὺ ὠραία. Ἡ Κική σ' ευχαριστᾷ ἐκ των προτέρων δια τὸ γραμμάτισμα. Ναι, μου τα στέλλεις και τῆς τα δίδω . . .
 Σὺ εἰπέλας τὰ βραβεῖα. Ἐθνεκᾶ ἴμμε [E] και σου εὐχαριστᾷ και εις ἀνωτέρα. Μ' ευχαριστῆσε πολὺ η περιγραφή των Καρναβαλλίων τῆς πόλεως πάς. Ἐβδ' ἤσαν κάποις ἐσηρότερα και πλουσιώτερα, ἀλλ' ὄχι και τόσον, ὅσον θὰ ἐπερίμενε κανεις από τὰς Ἀθήνας. Ἐπῆραν και μερικὸι μεμψιμοῖροι, οἱ όποιοι εἶπαν, ότι ἔγινε ἐπιλόξ θόρυθος δια τίποτε . . .
 Τὰ ἴδια ἀπαντᾷ και πρὸς τον Φιλαργγῶν. Ἐβδ' ἤσαν τὸσόν λυπεῖται πὸς δεν ήτο ἔδω να ἴδῃ τὰ Καρναβάλλιαμα. Κεραυνὸς [E] λεπεταται αἱ παρατηρήσεις σου και ἐρθόνται αἱ ἐτήρησεις. Ο συγγραφεὺς τῆς Ἐκρησφορῆς Φιλόδου είνε Γάλλος, και ὡς Γάλλος θεωρεῖ καθήκον του να κακομεταχειρισθῇ τους ἀντιχίλους Ἀγγλους, και να τους παραστήσῃ ὡς ἐκφραζόμενους τῶς ἀγρίους λαούς. Ο Ἐλλην ἔμνος ἀναγνωστής δεν είνε υπαχρησμένος να τὸ πιστεύσῃ . . .
 Ο μεταφραστὴς τῶν μυστορημάτων ἀπέκοψε πολλὰ τοιαύτα μέρη, ὀλίγον κολακευτικὰ δια τους Ἀγγλους, ἀλλ' ἤναγκασθῇ να πῶσῃ και μερικὰ τὰ όποια δεν ήσαν δυνατόν να φαιρεθῶν ἄνευ ζημίας του έργου. Τὸ βέβαιον είνε ότι κάθε φιλόπατρις συγγραφεὺς γράφει σύμφωνα με τὰ αἰσθήματα με τὰς παραδόσεις και με τὰ συμφέροντα του ἑθνους του, ὃ δὲ ἀμερόληπτος ἀναγνωστής πρέπει να παραβλέπῃ και να συγχωρῇ τὰς ὑπερβολὰς, αἱ όποια προέρχονται ἐκ φιλοπατρίας, — αἰσθήματος πάντοτε σεβαστοῦ εὐγενοῦς και ὑψηλοῦ . . .
 Δεν εἰμπορῶ να σου παραστήσω την χαράν μου, Πηνελόπη Ἐρημῆς, διότι ο πατὴρ σου ἔθωσε την βίβλαν να σηκώθῃ από τὰ κρεβάτια, ὅπου ἔμεινες τὸσον καιρόν . . .
 Ἐβδ' ἤσαν τὸσόν λυπεῖται πὸς δεν ήτο ἔδω να ἴδῃ τὰ Καρναβάλλιαμα . . . Ἄλλ' ὅσω τὸ κακὸν είνε μεγαλύτερον, τὸσον μεγαλύτερα και η εὐτυχία, η ὅποια το διαδέχεται, βταν περὶ . . .
 Ἐβδ' ἤσαν τὸσόν λυπεῖται πὸς δεν ήτο ἔδω να ἴδῃ τὰ Καρναβάλλιαμα . . . Ἄλλ' ὅσω τὸ κακὸν είνε μεγαλύτερον, τὸσον μεγαλύτερα και η εὐτυχία, η ὅποια το διαδέχεται, βταν περὶ . . .
 Ἐβδ' ἤσαν τὸσόν λυπεῖται πὸς δεν ήτο ἔδω να ἴδῃ τὰ Καρναβάλλιαμα . . . Ἄλλ' ὅσω τὸ κακὸν είνε μεγαλύτερον, τὸσον μεγαλύτερα και η εὐτυχία, η ὅποια το διαδέχεται, βταν περὶ . . .
 Ἐβδ' ἤσαν τὸσόν λυπεῖται πὸς δεν ήτο ἔδω να ἴδῃ τὰ Καρναβάλλιαμα . . . Ἄλλ' ὅσω τὸ κακὸν είνε μεγαλύτερον, τὸσον μεγαλύτερα και η εὐτυχία, η ὅποια το διαδέχεται, βταν περὶ . . .

Μερικοί, μη αναγινάσκοντες φαίνεσαι τον Ὀδηγον του Συνοδηγοῦ η νομίζοντες διὰ τὴν αὐτοῦ εἰμπορεῖ να γίνῃ εξαίρεσις, εξακολουθοῦν να μου στέλλουν Πνευματικὰς Ἀσκήσεις προς δημοσίευσιν. ἐν ᾧ τὸσάκις εἶπα, ότι δεν δεχομαι τοιαύτας ἕως να ελεωνεθῇ η συλλογή των βραβευσίων και ἐπανειθευσίων εις τον τελευταῖον Διαγωνισμόν, —ἐκ των ὁσίων δημοσιεύω τώρα ἀποκλειστικῶς, — και ἕως να προκηρυχθῇ ο νέος. Οι φίλοι μου αὐτοὶ ὡς μάθουν, ότι αὐτὸ πακοραπτικὸς στέλλόμεναι Ἀσκήσεις, ρίπτονται βλαί εις τον κάλαθον των ἀχρήστων. Ἐξαίρεσις δεν κάμνω δια καιμιαν και δια κανένα. Αἱ είνε αἱ Ἀσκήσεις αὐταὶ ἀριστουργήματα· δὲ μου τας στέλλει ο καλλίτερος φίλος μου, —θὰ τας ἀποκριθῶ. Δεν είνε δυνατόν να κάμω διαφορετικά. Πρῶτη εἰναι ὄραϊα να τηρῶ τους Κανονισμούς, δια να έχω την ἀπαιτήσιν να τους τηρῶν και οἱ ἄλλοι. Ἐν ἕκαστῃ εξαίρεσίσει, κανεις πλεον δεν θὰ συνιμορροῦντο με τούς θροῦς, τους τεθέντας κατ' ἀνάγκη, —δια να είνε δυνατή η διεύθυνσις τῶσαν χιλιάδων παιδίων, τὰ όποια έχουν βλα τα ἴδια δικαιώματα, —και πρὸ πολλοῦ η πνευματικη μας οἰκογένεια θὰ διελθετο. Εἶπα . . .

τόμων ὑπάρχει εις τον Ὀδηγον, Κεο. ΙΑ'. Ὁραματῆ και ένδιαφερόμενα η ἐπιστολή σου [E]. Ἐκτός του παραβλεπόμενου του ἀναρρώσεως, ἀπόρρον και πολλά ἄλλα, πείθωνα ότι οἱ ἀρχαῖοι δεν ἐπρόφερον ἀναλελυμένας τὰς διφθόγγους, ὅπως τὰς προφέρουν αἱ ἀκούουσόντες την Ἐρασμακὴν λεγομένην προφορὰν (καβία, λομυς, κτλ). Ὁ σοφὸς καθηγητῆς κ. Παπαδημητρακόπουλος εδημοσίωσεν ἕξον συγγραμμὰ περί Προφορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσῃς, τὸ όποιον πολὺ ἐξετιμήθῃ από τον Εὐνοσάκιον σοφόν. Ἐκεῖ εἰμπορεῖ να ἴδῃ κανεις βλα τὰ ἐπιχειρήματα κατὰ τῆς ἐρασμακῆς προφορᾶς. Ἐν τούτοις είνε βέβαιον, ότι οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες ἐπρόφεραν την γλῶσσαν διαφορετικὰ και από ἡμᾶς και από τους Ἐρασμακούς. Τώρα μη μ' ἐρωτήσῃς πὸς τὸ ζήτημα είνε ἄλυτον· θὰ εἴδωσῃς μόνον, αν ήτο δυνατόν να ἐπανέλθῃ εις την ζωὴν κανεις των ἀρχαίων Ἑλλήνων . . .
 Κ' ἐγώ, Ἀθηνῆνῆ, ἀντιγράφω από την ἐπιστολήν σου τούς σείχους του Σουρή, δια να τους διαβάσουν και οἱ φίλοι μου . . .
 Τὸν Παιδὸν τὴν Διάπλασιν, τὸ περιοδικόν, τὸ προσφιλες ἀνάγνωσμα και παιδαγωγικόν, Ἐπιθυμῶν Ἰψηλὴν πληροῦσα τῆς Ἀνάσσης, Ἐβδ' ἔθηκε πολυτελεῶς, μετ' έντελείας πάσης. Τὸν τῆς Ἀγάπης Ἀγγέλου— θαυμάσιον βιβλίον. Πὸς πρέπει πρῶτον διδάσκει να τίνῃ των Σχολίων . . .
 Ἐγκρίνουσα τὰ φευδώνυμα των, δεχομαι μετὰ χαρῆς εις την Ἀλληλογραφίαν μου και τούς Διαγωνισμούς· μου τούς νέους μου φίλους : Ἀτρόμητον Ναύτην (Δ. Μ. σου εστειλετὴ τὴν «Νίκαν») Ἐλαφὸν τῆς Ἀρτέμιδος (Σ. Μ.) Ἐθευτὴ Ἰσητὴν (Ρ. Μ.) Ἰσπότην τῆς Καλοκουσθῆς (Γ. Κ. αὐτὸ ήτο ἐλεύθερον) Σοφὸν τῆς Ἰωνίας (Μ. Σ. αὐτὸ εἴλεξα) Μελαργῶν Ἀποτὸν Μουσικόν (Χ. Α. ὑπέδειξε· δὲ αὐτὸ θὰ προμῆσῃ και σὺ) Παιδαῖον Πηνελόπη (Χ. Τ. τὸ προτιμώμενον τὸ ἔχει ἄλλος) και Μαύρην Πριτυλίτισσαν (αὐτὸ εἴλεξα) ἔχει και τὰ ἴδια ἀρχικὰ του ὀνοματικῶν ὀνομα . . .
 Τὴν Δύσιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας μου εστειλαν και οἱ εἴης : Πρωτὴ Ὀμιζῆ, Σωλίδος Πράχος, Μπαμπονισμένο Μυαλο, Γουλιέλμος Τέλλος (ἐμπέτρις) Δοξῆς [E] δια την κομψὴν διατύπωσιν τῆς λύσεως ; Πειρακὴ Ἄδρα, Ἀσπροποταμιτῆς [E] δια την καλλιτεχνικὴν ἀντιγραφὴν ; Ὀμιζῆ τοῦ Κορδίου, Μαργαριτοσόρος, Νεαροῦ Ζωγράφου, Βροντῆ τοῦ Διός, Ἀθηνῆνῆς, Πέπλος τῆς Ἀθηνῆς, Ν. Π. Κουλαμῆς και . . . ἔπεται συνέχεια . . .
 Μερικοί εἰκαμη πολὺ ἄσχημα να κόβουν την Μαγικὴν Εἰκόνα και να μου σημειώσουν την λύσιν ἐκ' αὐτῆς, καταστρέφοντες τὸ φυλλάδιον των. Δεν ήμποροῦσαν να την ἀντιγράψουν, ἡ να μου την παραστήσουν δια λέξων ; Φαντασθετε αν το εἰκαμητοῦ αὐτοῦ, και ηγόρατον ἔπατα από ἐν φύλλον δια νανεπληρῶσαν τὸ καταστραφέν. Τι θὰ συνέβαινε ; Τὰ φύλλα, τὰ περιέγοντα μαγικὰς εἰκόνας, θὰ ἐξημελωθῶν, και εις τὸ τέλος του ἔτους δεν θὰ εἶχα τόμους πλήρεις ἢ θὰ ηρόνομην να δώσω φύλλα, και τότε οἱ συνδρομηταὶ θὰ εἶχον την σειρὰν ἑλληνικῆ. Ὅστε παρακαλῶ να μη ξαναγίνῃ αὐτό . . .
 Ἀσπασμοί, Ἐληροφροῖαι· παραλείπονται ἐλλείψει χώρου. Αἱ σπουδαίτεροι εις τὸ προσεχές . . .
 Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν να ντακαλλῶσουν ; η Πειρακὴ Ἄδρα με τον Ζεβάν, Μικρὸν Ἀτρονόμεον και Ἀρτίστην Κουτῆν— ο Ἰωλὸς Διάβολος με τὸ Ραγισμένο Βάζο και Μικρὸν Διάβολον— η Κική με τὸ Ἰσοεργῆς Ἀστυ και Ἐσθῆρ τῆς Ἑλλάδος— η Ὁραία Ἀπειρανθὸς με την Ἐμματίτισσαν Ἰαλοῦσαν— η Στρογγυλοῦλη Κορσῆτρια με την Σελήτην— η Ἰανουαρίου— η Ἄλλη τοῦ Ἀθηνῶν με τὴν Ἰα

ον τῶν Κρησιῶν καὶ Λευκοπόλεον Δίγχα-
λόν— ἡ Μοσικὴ Φωνὴ μετὰ τὴν Δεσποινίδα
Σατωβριάνδου καὶ Τετ-Τετ Τσαΐταραν—
ἡ Οὐιχλὴ τοῦ Κορθίου μετὰ τὴν Ναυτοπού-
λῃ τῆς Ἀρόρου καὶ Πένθιμον Κυπρίσιον—
ἡ Ἰ. Λεωνίδ τοῦ Βοσπόρου μετὰ τὸν Θεάτην
καὶ Χιωτοπούλαν— ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγά-
πης μετὰ τὸν Ἑλλητικὸν Στάδον καὶ Ρομα-
τικὴν Καρδίαν— ὁ Νεαρὸς Ζωγράφος μετὰ τὸ
Μεσολογγιτικὸν καὶ Δίδερα— ἡ Ἐστὴν τῶν
Καρθίων μετὰ τὴν Μοσσαν τῆς Ἀστρονομίας
καὶ Νεαρὸν Κερκυραίων— ἡ Τσοῦχτρα μετὰ
τὴν Ρωσικὴν Καρδίαν καὶ Μικρὸν Τεμ-
πανιστήν— ἡ Φθισιωρικὴ Νῦξ μετὰ τὴν Κυ-
ματίζουσαν Θάλασσαν— ἡ Πάλλουσα Καρ-
δία μετὰ τὸν Ἡθιοποδὸν Κήν— ὁ Μικρὸς Πα-
λαιτῆς μετὰ τὸν Ἀρχαιοποδολικὸν— ἡ Ἀρ-
γυρὰ Συριετρα μετὰ τὸν Θράκκα Μονεμάχορ καὶ
Κόρην τοῦ Σερμυῶνος— ὁ Τρομερὸς Γίγας μετὰ
τὴν Βίρτην, Ἐβραϊκοὺς καὶ Ἑλληνικὴν
Ναυαρχίδα— ἡ Βασιλικὴ Παράλαμπος μετὰ
τὴν Κόρην τοῦ Σερμυῶνος καὶ Μενεξεδέτιαν—
τὸ Ζοφερὸν Νέφος μετὰ τὴν Βελόφορον Ἀρτε-
μιν, Γαλιανὴν Σαλαδοπούλαν καὶ Μικρὸν Τεμ-
πανιστήν— ἡ Ναυαγὸς Καρδία μετὰ
τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτρων καὶ Οὐιχλὴν τῆς
Ἄγγλιας— ὁ Φοβερὸς Τίταρ μετὰ τὸν Τάνι-
θορ, Μιράνταν καὶ Δημ. Πρωτοπαπῆν—
τὸ Μενεξεδέτιον Μπουκετάκι μετὰ τὴν Κόκκι-
νὴν Ἐξοχίαν, Κόρην τοῦ Σερμυῶνος καὶ Ρο-
δέτιον Γουακάρθον— ἡ Ροματικὴ Καρδία μετὰ
τὸν Ἀεροστρόβιλον, Τέττιρα τῆς Ἀχαΐας
καὶ Περίλυτον Ὀρσίνην— ἡ Σαλοτικὴ
Ἑλλά μετὰ τὴν Ἀεροναυτοπούλαν, Τσοῦχτραν
καὶ Μεσολογγιτικὴν Ἑλλητίδα— ἡ Βοσποπού-
λα τῆς Δίφνης μετὰ τὴν Παιμενίδα εἰς Ἰθός,
Ἀνοικιτικὴν Βραδύαν καὶ Σαυθὴν Ἰστω-
τοπούλαν— ὁ Πενταμήνης Καρχαρίας μετὰ
τὸν Μανταρινὸν τῆς Λίαν, Ἐνα Λιωτάκι καὶ
Μπομπουσιμμένο Μυαλό— ἡ Βασίλισσα Ζη-
νοβία μετὰ τὴν Νεράιδαν τοῦ Ἀλφειοῦ, Ἄν-
τατορ καὶ Πακιοτιμωμένον Γάτον— ἡ Ἑλλη-
τικὴ τοῦ Βορρᾶ μετὰ τὴν Καρδερίαν, Γρονιάραν
καὶ Πικ-Νικ— ἡ Ἀληθὴς Φίλη μετὰ τὸν Κόκ-
κινον Καπελάκι, Ἐνδίδος Ἰορ καὶ Νουταλγόν
Ἑλλάνα— ἡ Νεωαρχὸς τοῦ Πόρου μετὰ τὴν
Μαριαν Φραγκάκη— ὁ Λεοπαρδάλης μετὰ τὴν
Σαλιμᾶν, Ἀστέρα τοῦ Βέγγα καὶ Θ. Διβερί-
ον— ὁ Ἰατρός τῶν Συνδουρητῶν μετὰ τὸν Πεν-
τόν τῆς Ἑρήμου— ἡ Ἀρροβιολέττα μετὰ τὸν
Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Ἑλλητικὴν Ναυ-
αρχίδα καὶ Νεαρὸν Καλλιτέχνιδαν— τὸ Ἄμμα
τῆς Δευκάδος μετὰ τὸν Νεαρὸν Κερκυραίων,
Γλυκίαν Ἑλλάδα καὶ Βίλικρινὴ Φιλίαν—
ἡ Ἐπιάνθηος μετὰ τὴν Ἑλίτην Κάδ, Βρ-
ουβράν Καμελιαν καὶ Ἰωάννην Καποδιστρια-
ν— ἡ Βασίλισ τῆς Ἑρήμου μετὰ τὸν Ζοφερὸν
Μεσαίαν, Νεαρὸν Καλλιτέχνιδαν καὶ Κρυ-
σάνθηον Ράχον— ἡ Ἀριστὴ Πρωτα μετὰ τὸν Χι-
ωτοκετικὸν Ὀρος, Ἰρσοῦσαν Καλλίαν καὶ
Καμέτην Ἐδουαίαν— ἡ Χιωτοπούλα μετὰ τὸν
Μανταρινὸν τῆς Λίαν, Α. Σουδότην καὶ Με-
κρὸν Γυμνασιόπαιδα.

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φιλάκου στέλλει ἡ Διάπλα-
σις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Θ. Π. Καρακωλι-
δην, Δουχαροτὸν, Λεοπαρδάλην (ἡ γνώμη ἐ-
κτείνῃ τοῦ Ζανέ, ἀπερὸς εἰς παιδία πολὺ μικρό-
τερα τῶν 15 ἐτῶν) Ἀμυσιότα Βόλου (περιμενε-
τὰ εἰδοποιήσω ἄλλοις τοὺς καθυστεροῦντας τετρά-
στιχ. Μ. Μωσικόων, καὶ ἂν ἀνημποῦν νὰ στείλουν,
θὰ δημοσιεύσω τὰ ὄνόματά των) Βίλικρινὴ
Φιλίαν, Κουκίαν τῶν Τεμπῶν (δὲν ἤθευρω
ἂν πρέψῃ νὰ μᾶθῃ κανεὶς ἀπέξω τὸν Ὀδηγόν,
ἐλλ' ὅτι πρέπει νὰ τὸν διαβάσῃ πολλές-πολλὰς
φορὸς, κινεὶ εἶναι βέβαιον) Ἀρκοῦσαν (μὰ ὁ
πάρχον καὶ εὐκαλιώτεροι Ἀσκήσεις διὰ τοὺς
μικροτέρους ὅταν συναγόμεται κανεὶς μετὰ
ἄλλου του, ὅταν γίνονται εἰς τοὺς Διαγ-
νώσεις, δὲν χάνει τίποτε) Πρωτὴν Οὐιχλὴν

(τὰ φυλλάδια στέλλονται ταχυδρομικῶς, ὅστε σὺ
πρέπει νὰ εἴπῃς εἰς τὸν Διευθυντὴν νὰ σοὺ τα φέρῃ
εἰς τὸ σπίτι, καὶ ἔξω εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν καὶ
ἂν δὲ σε ἀκούσῃ, νὰ γράψῃς εἰς τὸν Ἐπιστάτην
τοῦ Ταχυδρομείου) 1. Δ. Βαλιωτάριον (Γερο-
στάθης δὲν ὑπάρχει) τῶρα γίνεσαι, ὡς ἔμαθον,
νέα ἑθνοεὶς) Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα (μὰ ἴ-
κόν της βέβαια,) Ναυαρχίδα τοῦ Πόρου (Ἰα-
βόν) Ναυαρχὸν Θερέβρα, Φουσκοβαλασοῦσαν
(οἱ συγγαίρω διὰ τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα
σοῦ) Πειρατικὴν Ἀδραν (ναί, σὺ ἴσο, καὶ ἔ-
γινε λάθος εἰς τὸ ἀρχικόν) Ἀστρονομικὴν
(θὰ λάβω ἀποσπαστικὰ μέτρα ἐναντίον των κα-
θυστεροῦντων τετράδι' ἔχεις γούστο, ἀρ' αὐτοῦ
ἀρίστου τόπου αἱ εἰκόνες τοῦ « Ἐγγόνου » πραγ-
ματικῶς, εἰς τὸ εἶδος κινεὶ ἀριστοτεχνικῶς)
Κραδίαν Μασσαί (ἀρ' οὐδέποτε νὰ στείλῃς
τετράδιόν σου, δὲν κερδαίνει) Βίγγλαν (ὅταν γίνωσκ
καὶ τὰ δύο, ὅταν ἔλθῃ ὁ καρὸς, καὶ θὰ λάβω
ὑπ' ὄψιν μου τὸ καλλιτερον) ὅστε δὲν ἤμπορῶ
νὰ σοὺ εἶπω ἀπὸ τῶρα) Ἀηολοῦσαν Σταθα-
ροπούλον καὶ θηοῦ Πιρδον (ὁ Ἀνανίας οὗτος
εὐχαριστῶ πολλὸ τοῦ ἐνθυμήθηκα νὰ τοὺς συγχαρῆς
διὰ τὰ γενέθλιά σου) φίλος ἑώρασε καὶ αὐτὸς, ὁ
κακίκενος, διότι ὁ Φεβρουάριος εἶχεν 29) Καλλὸς
Ὀρσιος (καὶ ὁ ἐπίσημος εἶδος κοινὸν τὸ ἔχον)
ποῦ εἶναι ὁ Ἐγγόνος) Ἄδρ Κολοκίθων Πάτε-
ρα, Φάρη τῆς Σπράς (πολὺ παρτίρα ὅσα μοῦ
γράφεις ποτὲ δὲν ἐπίστευα ὅτι ἤμπορεῖ ἕνας φίλος
μου νὰ μὴ μοῦ γράψῃ, διότι προσέειπα μῆπως ἴδω
τὰς ἀνορθογραφίας σου) αὐτοῦ εἶναι ἕνας λόγος ἰσχυ-
ρῶς, διὰ νὰ μοῦ γράψῃ καὶ νὰ συνεισθῇ) νομίζω
δὲ ὀρθογράφουν ὅσοι; | Νεαρὸν Ζωγράφον (μὰ;
οὐ ἴσους ὁ ποδηλάτης παντός τῆς τελευταίας
Κυριακῆς; εἶπε, πολὺ ἀγαπᾷ ἑκάστου τὸ μέρος σου)
Ἐνδοξὸν Φαριανὴν, Μοσσαν τοῦ Ἰσοῦ (αἰσπῶ
μου καὶ τὰς ἀδελφίδας) νὰ ἰδοῦμε πότε θὰ ἤμ-
πυρῶσιν νὰ μοῦ γράψουν) Ναυτὴν τοῦ Βόξεί-
του, Νεφελοδὸν Ὀθρανόν, Θάλλουσαν Μορ-
σίνην (ἔλα εἰς τὰ Γραφεῖόν μου νὰ σοὺ δείξω τὰς
ἐπιστολάς των φίλων μου, φυλασσομέναις ἐπιμε-
λέστατα αὐτῇ κοῦ εὐρέθῃ εἰς τὸν Ἑρῆμον, βε-
βαίως δὲν περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου) ὅσον διὰ τὸ
παρόπιόν σου, εἰ πᾶσι ἂν δὲν με ἀναγινώσκῃς
μὲ προσοχὴν; δὲν εἶπα ὅτι εἶς; ἡμᾶς ἀρῶν-
σει δὲν ἀπαντῶ, διότι θὰ ἔξωκα; ἔχωρὸν ἐρευ-
νήσα εἰς τὰ βιβλία; ἂν τύχῃ νὰ ἐπιθυμῶμαι τὸ
δύομα, μάλιστα) Ἀετικὴν Μοσσαν (ἐστὲν ἔλα)
Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου (κ' εἶδ' αὐτὰς τὰς ἡ-
μέρας ἔκαμε πολὺ κρῶν) Ταχυδρομὸν Περιετ-
ρῶν κτλ. κτλ.

Ἐξ ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Μαρ-
τίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰδέσεις στέλλονται μέχρι τῆς 24 Ἀπριλίου.

Ὁ γράψας τὰς λύσεις, ἐπὶ τοῦ ὁποῖον δίδω νὰ γράψωσι
τὰς λύσεις του διὰ διαγωνισμοῦ, παρῆλθε ἐν
τῷ Ἰαννουαρίῳ πρὸς τὸν ἐπιπέδον, ὅν ἔλαστος
περὶ 20 φύλλα καὶ κέραια φρ. 1

127. Αεθέρητος.

Μὴ πρόθεσι, εἰς σύνθεσιν κ' ἐν ἀριθμητικῶν,
Ἀρχαίον κἀμνον ρήτορα, δίσθημον, δεινόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σίβη κ' ἔλα [E]

128. Μεταγραμμαιτικῶς.

Ἄνελ Πι, θὰ θέσω ΤΞ,
Καὶ θὰ ἴδω σὲ διὰ λεπτά,
Ὅλα τῶνθ' του νάφθη,
Καὶ νὰ τρίψῃ ζωντανό,
Θεριομένον καὶ τρανό,
Στὰ πελάγη του νὰ ζῆσθ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς ἀρχαίας Φουέως [EE]

129. Ἀναγραμμαιτικῶς.

Ἐναν ἀρχαῖον βασιλεῖα, νὰ κἀμν παῖς ἔβρα,
Ὅρη με χίβνια σκεπαστά, χαιμῶνα κλοκαίρη;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσέρος τοῦ Σίβη [EE]

130—131. Λογοπαίγνια.

1. — Τί φίλος μορεῖ νὰ βγῇ ἀπὸ ἕνα μπου-
κάλι βουλωμένο;

2. — Πῶτος ποταμὸς ρεῖ εἰς τὸ κεφάλι τῶν
ποιητῶν;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Στοιχειοποιίας [EE]

132. Ὀρθογώνιον Τρίγωνον.

Νὰ συμπληρωθῶν οἱ ἀστα-
ρίσκοι διὰ γραμμῶν οὕτως
ὅστε νὰ ἀναγόμεται : κα-
θέτως, τίτλος μεγάλου Ἀρ-
χόντος ὀρθογώνιος, εἶδος Ἀρ-
χίου ποταμίου, καὶ πλαγιῶς
ἀστερισμός.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ρυθμιμένου Βάθου [E]

133. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 5 = Ποταμός.
2 3 2 5 6 5 = Αἰγύπτιος Βασιλεὺς.
3 2 6 2 = Μήτηρ ἀγαθου Θεοῦ.
4 5 1 6 2 = Ἀρχαία Θεά.
5 6 2 3 = Κράσις τῆς Ἀσίας.
9 1 4 2 = Δένδρον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑσθητοῦ Ἰχνου [E]

134—136. Ἀστὴν Παρορμήματα.

1. — Φανερῶς πέντες ἔταν ὀρθογώνια.
2. — Ὁ ἕνας λόγος δέρονε τὸν ἄλλον.
3. — Ὁ φῶς τὴν ἄλξαν βαρύνει.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσθητοῦ Ἰχνου [EE]

137. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν ἱερουσιμῶν λέξων σχη-
ματῆς μιαν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν, διὰ τῶν
μεσίων χῶρον τῆς Ἑλλάδος, καὶ διὰ τῶν τελί-
κων πτηνῶν.

1. Γεωγράφος. 2. ὄρος. 3. πτηνόν. 4. ποιη-
μα. 5. πόλις ἐν Ἀσίῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ Νικολάου Κ. Σουβίλλη [E]

138. Φωνηεντολόγος.

ζε - * - λλε.

Ἐστὴν ὑπὸ Δημ' Ν. Νικολάου [E]

139. Γρίφος.

1 2 1 γράφ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσθητοῦ Βόθου [EE]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσθησῶν τῶν φύλλων 82—83.

721. Κάλρον (Κᾶ, εἶρων).—722. Κρόνος κρῖ-
νος.—723. Ἀλιαν-Ὀριαν.—724. Τὸ μάτι.
725. Γ Σ Γ 726. Ὅσοι διώχονται,
Γ Η Α δὴσὶ τοὺς εἰδομένον τὰ
Φ Κ Ζ παπουτῖα ἐτὸς χέρι.—
Ο Ο Ι 727—731. Γινόμενης τῆς
Σ Α Υ Ρ Α ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ συνδέ-
σμου δέ, σχηματίζονται
Α Ν αἱ λέξεις : ὄμμας, ἀδε-
Α γος, ἐνδεδῆς, ὄμματι.
Σ ἰδῆ.—732. ἘΝΟΦΩΝ
(τὸ Ἔων, Τένεδος, Ἰού-
Νιος, Κλεοφῶν, σταφυλῆ,
Φθίοντι, Ἰωάννης).—733. Ὅποιος ἀνακαθόνε-
ται μετὰ πένουρα, τὸν τρᾶνε καὶ κότρε.—734.
Ὅρη καὶ μέθη ἀέλφα, διαφορὰν δὲν ἔχουν,
ἐγκλήματα καὶ κινδύνοι κατόπιν αὐτῶν τρέχουν.
—735. Ἄλιον τὸ νέον ἔτος 1900.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ συνδρομηταί τῆς «Δια-
κλάσεως τῶν Παιδῶν»
ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν των
ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται
νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὀδησῶν
καθηγῆτὴν κ. Ἀναστάσιον Ν. Βάλτων (A-
lexandrowski Prospect, No 3) εὐγενῶς ἀποδε-
χθέντα τὴν ἀντιπροσέβαν τοῦ περιοδικοῦ καθ'
ἅπασαν τὴν Ρωσίαν. Παρὰ τῶν αὐτῶ κ' Ἀντι-
προσώπων κληρόνται καὶ αἱ καθυστεροῦμαι
συνδρομαὶ παλαιότερον ἐτῶν ἐξ ἰακωδῆστος πό-
λεως τῆς Ρωσσίας, ἐγγράφονται : νέαι συμβραχῆται,
καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καθ' ἀποστολῆς
ἐπιμὸν τῆς «Διακλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθή-
κης» τῆς.